

Och de deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna.

Apg
2:42-
46

Alla människor bävade: många under och tecken gjordes genom apostlarna. De troende fortsatte att samlas och hade allting gemensamt. De sålde allt vad de ägde och hade och delade ut åt alla, efter vars och ens behov. De höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande, uppriktig glädje.

Glädje och sång, eufori - närmast extas, närmast fanatiskt så kan kanske uttrycken ses av dessa människor som genom Petrus ord om den helige andes utgjutande kan beskrivas. Texten är hämtad från den 1:a pingsten då den helige ande utgöts och Petrus får förklara för de fromma i Jerusalem att de är inte berusade. Många tusen kom till tro och sveptes liksom med i denna känslostorm. Jag har flera gånger i livet berörts på olika sätt av denna text. Ibland tolkat den närmast bokstavligt och bara önskat få vara med och kasta mig ut i det okända och därmed också sett det som närmast nödvändigt att vi alla i kristi efterföljd valt detta närmast paradisiska tillstånd för gemenskap. Nästa gång jag lyssnat av texten har jag tvärtom nästan blivit skrämmd av allt detta "okontrollerade" andliga och känt att detta är bara för mycket- jag behöver få kontroll - vara för mig själv i tyst ensamhet!

Det närmaste jag kan komma på idag som påminner mig om textens och den helige andes känslöyttringar är väl närmast en fotbollsmatch på Tele 2 Arena. 32.000 hängivna fotbollssupportrar av alla de slag som slänger tifon, ropar hejaramsor och inte minst sjunger tillsammans för att lyfta fram sitt lag. Ibland har jag slagits av tanken att alla någon gång, istället för att titta på en fotbollsmatch- istället borde lyssna på en fotbollsmatch (då skulle vi ju också slippa bevittna de avarter av beteende som också finns ibland i dessa sammanhang)!

Jag är född i Stockholm, uppväxt här i Farsta/Sköndal i denna församling. Högskoleutbildad socionom och halvt diakon vid Sköndals institutet ett stenkast härifrån för mer än 30 år sedan. Scoutledare och sedan ett par år tillbaka ledamot i församlingens styrelse. Alltid -utöver det ideella engagemanget- arbetat mer än heltid med människor i olika faser av utsatthet.

De senaste åren har jag upptäckt, trots att jag i grunden är en mycket blyg och försiktig person, hur energigivande och viktigt det kan vara att ställa sig upp och undervisa/utbilda andra – i mitt yrkesliv handlar det om alkohollagen och vikten av att personal tar och ser sitt ansvar vid alkoholservering – inte minst på en fotbollsarena. I arenasammanhang handlar det dock inte bara om den enskilde- här handlar det om en mängd människor som måste fungera tillsammans för att alla hängivna, barn och vuxna, ska få en positiv och närmast andlig upplevelse av evenemang där många är tillsammans och sjunger.

Jag är en scout som enligt 1:a paragrafen i scoutlagen söker min tro och respekterar andras. Vidare är jag en person som söker min identitet och vill respektera andras. Jag är även en medlem i denna församling som jag upplever just nu söker sin identitet och hoppas jag respekterar andras.

Känns det uppfordrande, skrämmande och närmast ångestfyllt?!

Claes Malmström läkare och stressforskare skriver” Vi människor är flockdjur. Vi behöver känna oss förankrade i åtminstone någon liten grupp där vi kan känna oss behövda och få stöd. En viktig del av vår identitet och självkänsla byggs upp av våra roller i de grupper där vi ingår. Att känna sig behövd och viktig i någon annans liv är stärkande för de flesta av oss. Vår hjärna frodas av goda relationer. Att beröra eller växla ett vänligt ögonkast med någon som vi tycker om kan påverka hela vår dag. Med stöd och uppmuntran från andra tål vi mycket högre påfrestningar, fler motgångar och mer motigheter innan vi blir negativt stressade. Att känna sig utanför och utlämnad, att inte bli sedd, är dessutom en stressfaktor i sig själv. När man tränar på samhörighet (som färdighet betraktad) tar man metodiskt tag i sin sociala situation och förbättrar sina relationer, ägnar aktiv tid åt familjen, umgås med sina vänner, tar upp gamla kontakter som man saknar och så vidare. Kort sagt, man investerar i varaktiga relationer”.

I nästa andetag skriver Claes– om man känner sig trött och sliten behöver det inte bero på att man har arbetat för hårt. Det kan lika gärna bero på att man har vilat för lite eller för dåligt på sistone.

Idag kan vi här identifiera oss med den 1:a församlingen beskriven i texten i Apostlagärningarna -var och en får göra sin tolkning - så får vi se om vi har kraft och energi så att också vi orkar jubla tillsammans i uppriktig glädje.